

Μαγεία - Δαιμονισμός και Απολύτρωση

Του Αρχιμανδρίτου και Εξορκιστού Πατρός Σάββα Αχιλλέως

Η ανθρωπότης ολόκληρος μαστίζεται από θεωρίας πολλών ειδών. Ταλαιπωρείται από συστήματα φιλοσοφικά, υλιστικά, ορθολογιστικά κ.ο.κ. Από αυτά τα συστήματα εκπηγάζουν συμπεράσματα, αποφάσεις, γνώμαι. Άλλα εξ αυτών χαρακτηρίζουν την πάλη της συνειδήσεως ως έλεγχο, που προέρχεται από κάποια σύγκρουσιν του αγαθού και του κακού.

Η αμαρτία δια τα φιλοσοφικά αυτά συστήματα είναι απαράδεκτος. Εάν δε, καταλήξουν στην απόφαση παραδοχής της αμαρτίας, αποφαινόνται ότι είναι άσκηση της ελευθέρως βουλήσεως του ανθρώπου. Να πράξη δηλαδή, το καλόν ή το κακόν.

Άλλοτε όμως διατυπώνουν άλλη θεωρία και δεν παραδέχονται την ύπαρξιν του κακού. Το κακόν λένουν, δεν υπάρχει. Όλος ο κόσμος είναι καλός! Τέλος καταλήγουν, αφού διαπιστωθεί η ύπαρξις και το μέγεθος του κακού, ότι η παρουσία του αγαθού και του κακού έχουν την ιδίαν πηγή. Ως συμπέρασμα όλης αυτής της αλλοπρόσαλλης θεωρίας είναι η άρνηση της υπάρξεως του διαβόλου.

Πονηρά πνεύματα λένουν και διάβολος και σατανάς, δεν υπάρχουν. Επίσης ισχυρίζονται, ότι η κόλασις είναι ανύπαρκτος! Ως εκ τούτου οι αόρατες πνευματικές δυνάμεις του σκότους, που επιδρούν ποικιλοτρόπως επί των ανθρώπων, δια τον ορθολογισμό είναι ανύπαρκτοι.

Τέλος, το συνοθύλευμα τούτο και το αποτέλεσμα των πάσης φύσεως θεωριών των ορθολογιστών έχει ως εξής: Διάβολος ή σατανάς ή εωσφόρος ή Βεελζεβούλ ή Βελίαρ και πονηρά πνεύματα ή δαίμονες κ.τ.λ., είναι δήθεν η προσωποποίησης του κακού. Δηλαδή, οσάκις ο άνθρωπος θέλει να δώσει όνομα εις την ύπαρξιν του κακού αναφέρει ένα όνομα εξ αυτών και δι' αυτού του ονόματος προσωποποιεί το κακό.

Λένουν ακόμη, ότι η φαντασία την οποίαν τρέφει εις μεγάλον βαθμό ο άνθρωπος, τον παρασύρει εις φαντασιώσεις. Το να επιζητεί επιμόνως να προλάβει το κακό, δημιούργησε τον μύθο της πραγματικής οντότητας και της υπάρξεως του σατανά.

Δεν απέχει της πραγματικότητας η παραδοχή, ότι κατά τον μεσαίωνα υπάρχουν φοβερές δεισιδαιμονίες. Αλλά τούτο δεν σημαίνει ανυπαρξία του διαβόλου.

Οι αντιθέσεις σε κάθε είδους θέσεις που επικρατούν δημιουργούν και ανάλογα προβλήματα. Δια να εύρουν την λύσιν των χρειάζεται μόνον η ΑΛΗΘΕΙΑ. Επί του θέματος της φιλοσοφικής αρνήσεως της υπάρξεως του διαβόλου και της

δεισιδαιμονίας των πολλών, η ΑΛΗΘΕΙΑ υπάρχει μόνο στην Αγίαν Γραφή.

Λυπηρό είναι το γεγονός, ότι άνθρωποι, που ασχολούνται με την επιστήμη της Θεολογίας, καθηγητές και ερευνητές οι ίδιοι της Αγίας Γραφής, αρνούνται την ύπαρξη του διαβόλου. Παρερμηνεύοντας τα χωρία της Αγίας Γραφής, καταλήγουν στα συμπεράσματα όλως ορθολογιστικά. Αρνούμενοι την ύπαρξη αοράτου πνευματικού κόσμου που αντιπροσωπεύει το κακόν, την ύπαρξη δηλαδή του διαβόλου ή σατανά, υποστηρίζουν τούτο με σαθρά και γελοία επιχειρήματα.

Δεν είναι όμως προσβολή δι' αυτούς να προσγειωθούν εκ του ύψους της υπερηφάνειας στην ταπείνωσιν. Τότε λαμβάνοντας χάριν από τον Θεόν, που δίδει χάριν στους ταπεινούς, θα αντιληφθούν ότι η ύπαρξις του διαβόλου μαρτυρείται εις πλείστα χωρία της Αγίας Γραφής. Άλλωστε, δια ποιον λόγον κατήλθεν εκ των ουρανών ό Υιός και Λόγος του Θεού; Δια ποιον λόγον εγένετο άνθρωπος; Ποια αφορμή εδόθη στον Θεόν, δια να σταυρωθεί εκουσίως υπέρ ημών; **Άρνηση της υπάρξεως του διαβόλου σημαίνει άρνηση της ενανθρωπήσεως του Σωτήρος του κόσμου, του γλυκύτατου Ιησού.**

Το συμπέρασμα είναι, ότι η άρνηση της υπάρξεως του διαβόλου είναι μεγάλη βλασφημία κατά του ιδίου του Θεού. Η παραδοχή εκ μέρους της Εκκλησίας της υπάρξεως αοράτου πνευματικού κόσμου, δηλαδή αγαθών και πονηρών πνευμάτων, αγγελικού κόσμου και δυνάμεων του σκότους, υποστηρίζεται σαφώς υπό της Αγίας Γραφής. Χαρακτηριστικό της ακλονήτου αυτής ΑΛΗΘΕΙΑΣ είναι, ότι πάντες οί πατέρες της Εκκλησίας των πρώτων αιώνων και των μετά ταύτα, ασκητικοί πατέρες, νηπτικοί πατέρες, αναχωρητές πατέρες, μεγάλοι πατέρες και διδάσκαλοι της Εκκλησίας και τοπικοί Σύνοδοι, οί πάντες και τα πάντα ομιλούν περί δαιμόνων, σατανά, πονηρών πνευμάτων και σκοτεινών δυνάμεων.

Επίσης, περί της υπάρξεως των αγαθών πνευμάτων, δηλαδή των αγγελικών ταγμάτων του ουρανού, παρέχει πλείστας μαρτυρίας η Αγία Γραφή, Παλαιά και Νέα. Αναφέρονται δε και αγγελικά ονόματα, ως των Αρχαγγέλων Μιχαήλ, Γαβριήλ, Ραφαήλ.

Περί της εν ουρανοίς απροσδοκίτου αναταραχής και αναστατώσεως, ομιλεί ό Απόστολος Ιούδας ό Αδελφόθεος. Περιγράφει την υπερήφανο στάση μιας μερίδας των ουρανίων δυνάμεων. Αυτοί λέγει, «δεν διαφύλαξαν την αρχική αυτών αγνότητα και αγιότητα, το ψηλό αγγελικόν αξίωμα...». Δι' αυτό τονίζει ότι ό Παντοδύναμος Θεός, «εις κρίσιν μεγάλης ημέρας δεσμοίς αϊδίοις υπό ζόφον τετήρηκεν», δηλαδή τους έχει φυλάξει δεμένους με τα αιώνια και σκοτεινά δεσμά της βαρείας ενοχής των, δια να δικαστούν κατά την μεγάλην εκείνη ημέρα της κρίσεως (Ιούδ. 6 και Β' Πέτρ. 2,4 και Εφεσ. 6,11).

Το ανύπαρκτο έως τότε βαρύ αμάρτημα της υπερηφάνειας, δημιούργησε την τάξιν των πονηρών πνευμάτων. Η αγαθότητα των αγγελικών τούτων δυνάμεων, μετεβλήθη σε άκρα κακίαν και πονηρία. Η λάμψη του ουρανίου φωτός, που περιέβαλλε τα φωτόμορφα πρόσωπα των αγγέλων μετεβλήθη σε σκότος δια τους αποστάτας.

Δια της πτώσεως δε ταύτης δημιουργήθηκε το αντίθετο στρατόπεδο, το

εχθρευόμενο δια παντός τα έργα του Θεού. Πάσα αρετή καταδιώκεται έκτοτε. Το Θέλημα και πάσα Θεϊκή Εντολή του Δημιουργού έχει αντιμέτωπο τον διάβολο.

Την αλήθεια αυτήν της Αγίας Γραφής, πολλοί δεν παραδέχονται αλλά απορρίπτουν. Επιζητούν δε, να θεμελιώσουν την θεωρίαν των επί της ιδιότητος της άκρας αγαθότητας και τελειότητας και αγάπης του Θεού. Ο Θεός, λέγουν, είναι πηγή αγαθότητας. Η πηγή αυτή δεν πηγάζει πονηρία και κακίαν. Πώς λοιπόν, προήλθε εκ της Θεϊκής ταύτης πηγής τόση πονηρία και τόση κακία και περιεβλήθησαν ταύτην τα πρόσωπα των αγγέλων; Είναι δυνατόν οί άγγελοι να είναι έμβλημα κακίας;

Επί του σημείου τούτου δυνάμεθα δι' ολίγων να απαντήσουμε:

Οι άγγελοι του ουρανού είχαν, όπως και κάθε άνθρωπος το ανεκτίμητο δώρο της ελευθερίας. Η ηθική αυτή ελευθερία έδιδε στους αγγέλους την ευκαιρία να παραμείνουν αιωνίως μετά του Θεού ή να απομακρυνθούν απ' Αυτού. Όπως απaráλλακτα και εις τον άνθρωπον. Υπήρχε η ελευθέρα βούλησις του ανθρώπου και η δυνατότητα να μην πεθάνει αλλά να παραμείνει αθάνατος. Να αμαρτήσκει ή να μην αμαρτήσκει. Ο Θεός σέβεται το δώρο τούτο της ελευθερίας.

Τόσον όμως οι άγγελοι, τα λειτουργικά αυτά πνεύματα, όσον και οι άνθρωποι έκαναν κακήν χρήσιν της ελευθερίας των. Φυγάδευσαν την επικρατούσαν ειρήνην. Αληθώς βασίλευεν απέραντος ειρήνη τόσον εις τους αγγέλους του ουρανού, όσον και εις τους πρώτους ανθρώπους, τον Αδάμ και την Εύα. Αλίμονο όμως! Εισέρχεται πρώτον στους αγγέλους το αμάρτημα της υπερηφάνειας. Το φρικτότερο πασών των αμαρτιών αμάρτημα. Πώς εισήλθεν; Μυστήριον μέγα παραμένει η εμφάνισις της αμαρτίας.

Υπερηφανεύεται ό ωραιότερος των αγγέλων. Ο Εωσφόρος λέγει εν τη διάνοια αυτού. «Αναβήσομαι επάνω των νεφών, έσομαι όμοιος τω Υψίστω» (Ησαΐου 14,14). Το αμάρτημα τούτο είναι μέγα. Εξεδίωξε την επικρατούσαν ειρήνην των ουρανίων δυνάμεων. Σύγχυσις και αναταραχή. Τα αγγελικά ουράνια τάγματα διαχωρίζονται. Το μεν ένα μέρος παραμένει ασάλευτο στην αρετή. Επικρατεί σε αυτό η ειρήνη. Το δε έτερον ακολουθεί τον Εωσφόρο. Αποδέχεται τα υπερήφανα διανοήματά του. Θορυβείται, ταράσσεται, εκπίπτει εκ του ουρανού εις την γην.

«Πώς έπεσε εκ του ουρανού ό Εωσφόρος, ό πρωί ανατέλλων; Συνετρίβη εις την γην ό αποστέλλων προς πάντα τα έθνη;» (Ησαΐου 14,12). Έπεσε ευθύς ως αστραπή. «Εθεώρουν τον σατανά ως αστραπή εκ του ουρανού πεσόντα» (Λουκ. 10,18).

Μέτωπο εχθρικό δημιουργήθηκε έκτοτε κατά του Θεού και του ανθρώπου. Επί κεφαλής όλων των δαιμόνων ευρίσκεται ως αρχηγός ό «γέρο διάβολος», ως αποκαλούν τον Εωσφόρο οι δαίμονες. Είναι ό ανώτερος όλων κατά «την δύναμιν, την εξουσία, την νοημοσύνη». Φέρει διάφορα ονόματα ό αντίδικος. Σατάν ή σατανάς (δηλαδή εχθρός, αντίδικος, αντικείμενος), διάβολος, δηλαδή ό διαβάλλων. Πονηρός, ό άρχων των δαιμόνων, ό άρχων της εξουσίας του αέρος. Βεελζεβούλ, αρχαίος όφις (ό πλανήσας την Εύα), δράκων. Η Αγία Γραφή ομιλεί περί αυτού πλείστος όσας φορές και τον ονομάζει με ένα από τα

ονόματα ταύτα.

Εχθρός άσπονδος κατά του Θεού και του ανθρώπου παραμένει έκτοτε ο διάβολος. Το μίσος του κατά του ανθρώπου, δεν περιγράφεται. «Εάν με άφηνε, λέγει, (εννοεί τον Θεόν) μόνον ένα λεπτό της ώρας ελεύθερον θα εξαφάνιζα ολόκληρο τον πλανήτη της γης».

Μετεβλήθη ή δημιουργήθηκε ο διάβολος;

Εις το ερώτημα τούτο υπάρχει Σύγχυση. Ως εκ τούτου η απάντηση δεν υπάρχει εκτός της Αγίας Γραφής. Ο ορθολογισμός, ο υλισμός, η απιστία, η αθεΐα και οποιοδήποτε άλλο σύστημα και θεωρία δίδουν διαφόρους απαντήσεις. Ημείς όμως την απάντηση έχομεν εκ της πηγής της αληθείας, δηλαδή, εκ του λόγου του Θεού. Η Αγία Γραφή, οί πατέρες και η δογματική διδασκαλία της Εκκλησίας, παρουσιάζουν την ύπαρξιν των πονηρών πνευμάτων και ότι «ταύτα επλάσθησαν εν αρχή ως και οι λοιποί άγγελοι αγαθοί». Ο διάβολος ήτο αγαθός άγγελος και πάντα τα πονηρά πνεύματα. «Εξέπεσαν δε εκ του αρχικού ύψους αυτών υπερηφανευθέντες».

Πώς επλανήθη ο άνθρωπος από τον διάβολο;

Η πτώση του διαβόλου είχε συνέπεια και ως προς τον άνθρωπον. Ο πεπτωκός και πονηρός πλέον Εωσφόρος «συνέλαβε το σχέδιο της παραπλανήσεως του ανθρώπου».

Η όλη εικόνα του διαβόλου αποκλείει να δημιουργήθηκε υπό του Θεού ως κακός. Αντιθέτως, όταν δημιουργήθηκε, περιεκοσμήθη υπό αγιότητας από τον Θεόν. Πλην όμως εγένοντο οί πρώην αγαθοί άγγελοι, «επινοηταί του κακού και διέστρεψαν εαυτούς ανεπανορθώτως και ούτω κατέστησαν πηγή και ζώσα αρχή του κακού».

Επιβουλεύονται έκτοτε την σωτηρίαν του ανθρώπου. Δεν δύνανται όμως να κατανικήσουν και να αφανίσουν τον άνθρωπον. «Διότι η δύναμις του διαβόλου είναι περιορισμένη και παρά πάντα "τον θύμο" αυτού, "μείζων ό εν ημίν" Κύριος ή "ό εν τω κόσμω" διάβολος, ό γεννηθείς δε εκ του Θεού τηρεί εαυτόν και ό πονηρός ούχ άπτεται αυτού» (Α' Ιωάν. 3,8 , Ιουδ. 6 , Β' Πέτρ. 2,4 , Α' Τιμ. 3,6 , Εφεσ. 2,2 , Α' Ιωάν. 3, 12-13 , Β' Κορινθ. 2,10 , Α' Πέτρ. 5,8 , Β' Κορ. 4,4 , Αποκ. 20,10 , Ιακώβ. 4,7 , Αποκ. 12,11 , Α' Ιωάν. 4,4 και 5,18).

Την άρνηση της υπάρξεως του διαβόλου «των νεωτέρων θεολογούντων» απορρίπτει δια των λόγων του ό Απόστολος και Θεολόγος Ιωάννης: «Εις τούτο εφανερώθη ό Υιός του Θεού, ίνα λύση τα έργα του διαβόλου» (Α' Ιωάν. 3,8). Δεν θα υπήρχε ανάγκη να έλθει εις τον κόσμον ό Υιός του Θεού, εάν ό διάβολος δεν είχε δημιουργήσει αμαρτωλά έργα εις βάρος του ανθρώπου.

Η πτώση των δαιμόνων και η μεταβολή αυτών από αγαθών πνευμάτων εις πονηρά πνεύματα, είναι «φρόνημα καθολικό και ομόφωνο πάντων των πατέρων και Εκκλησιαστικών συγγραφέων». Καθ' ότι οι δαίμονες δημιουργήθησαν υπό του Θεού «ουκ εν τη κατασκευή έχοντες το ακάθαρτο», «ουδέ φύσει πονηροί γεγονότες, αλλ' αγαθοί όντες και επ' αγαθώ γενόμενοι και μηδόλως εν εαυτοίς παρά του Δημιουργού κακίας εσχηκότες ίχνος», «αυθαίρετον όμως εν τούτω έχοντες την ζωήν και επ' αυτοίς κειμένη την

εξουσίαν ή παραμένει εν τω Θεώ ή αλλοτριωθήναι του αγαθού», ουκ «έμειναν εν οίς αυτούς εποίησε και διέταξεν ό Θεός, αλλ' ενύβρισαν», «εκπεσόντες των ουρανών» (Ιδε Δογμ. Π. ΤΡΕΜΠΕΛΑ, σελ. 443, Τόμ. Α').

Τα πονηρά πνεύματα έχουν την δυνατότητα να παρενοχλούν τους ανθρώπους όχι μόνον έξωθεν, υποβάλλοντας εις αυτούς μύριους αισχρούς λογισμούς αλλά και να εισέρχονται και να διεισδύουν εντός αυτών. Έχουν ακόμη την δυνατότητα να αναμειγνύουν τας πονηρίας αυτών εις τα έργα εκείνων, που ως υπηρέται του Θεού υπηρετούν το Θεϊκό σχέδιο επί της γης. Αγώνίζονται δε παντοιοτρόπως, όπως παραπλανήσουν αυτούς και τους παρασύρουν εις την απώλεια και τον αιώνιο θάνατο.

Γενικώς εργάζονται μετά μανίας εναντίον των ευσεβών και πιστών ανθρώπων. Μετέρχονται πάσα δολιότητα, πάσα πανουργία, πάσα μέθοδο και πάσα κακίαν, δια να παραπλανήσουν τους ανθρώπους και να τους περιπλέξουν εις αφάνταστους περιπετείας.

Οι δαίμονες δεν είναι τυφλά και αλόγα όντα. Δεν είναι ανύπαρκτοι ή ζώδεις υπάρξεις. Είναι πνεύματα λογικά, οντότητες με πανουργία αφάνταστο. Δια τούτο βλέπομε να ομιλούν, να απαντούν εις τας ερωτήσεις, να παρακαλούν, να ζητούν και να ικετεύουν όπως μη απέλθουν πρόωρος εις την άβυσσο της κολάσεως. Τους βλέπομε ακόμη να υποτάσσονται, να φοβούνται, να τρέμουν, να χρησιμοποιούν το ανθρώπινο σώμα όπου εισέρχονται και κατοικούν δια να ομιλούν δια μέσω αυτού, να εκδηλώνονται ποικιλοτρόπως και να κάνουν σατανικά θαύματα. Υποκρίνονται δε και υποδύονται άλλοτε τον ρόλο του άρρενος και άλλοτε τον ρόλο του θήλεως, όπως χαρακτηριστικώς επισημαίνει ό Μ. Βασίλειος όταν λέγει: «Φοβήθητι, φύγε, δραπετεύσον, αναχώρησον δαιμόνιον ακάθαρτον... ή ως άρσεν, ή ως θήλυ...» (Ιδε Εξορκ. Μ. Βασιλείου).

Ό αρχέκακος διάβολος, ως θα είπωμεν λεπτομερέστερων εις την συνέχεια, δεν διακρίνεται ευκόλως, όταν εισέλθη εις τον άνθρωπο. Εμφανίζεται κατ' αρχάς ως μία μικρά ασθένεια, η οποία συν τω χρόνω αυξάνεται και παραμένει απροσδιόριστος. Ολίγον δε κατ' ολίγον από φυσιολογική ασθένεια, που εθεωρείτο κατ' αρχάς, εμφανίζεται ετέρα δύναμις εντός του οργανισμού του ανθρώπου, που τον κατευθύνει εις πράξεις αποστροφής και αφανισμού. Είναι δε ικανά τα πονηρά πνεύματα να κάνουν τοιαύτην κατοχή εις τον ανθρώπινο οργανισμό και να ενισχύονται με περισσότερες δυνάμεις καταλήψεως του ανθρώπου, με χιλιάδες δαιμόνων. Η λεγεώνα, που κατοικούσε εις τον δαιμονισμένο των Γαδαρηνών, είναι ενδεικτική. Έχομε περιπτώσεις, που αντί της μιας λεγεώνας υπάρχουν δύο και τρεις λεγεώνες δαιμονίων εντός του ανθρώπου.

Ολόκληρος ό οργανισμός του ανθρώπου καταλαμβάνεται υπό των δαιμόνων. Άπτονται τότε του νευρικού συστήματος. Του αίματος, των σπονδύλων, των φλεβών, των αρθρώσεων, των οφθαλμών, των αρτηριών, των ονύχων, των τριχών της κεφαλής.

Ίσως πάσα νευρική διαταραχή να είναι έργο επιδράσεως του διαβόλου επί του ανθρώπινου οργανισμού. Είναι «ό απτόμενος των νεύρων και των αρτηριών» ως επισημαίνεται χαρακτηριστικώς υπό των ευχών της Εκκλησίας.

Παρατηρούνται περιπτώσεις ασθενών, που εκδηλώνουν παντελή άρνηση οιασδήποτε κινήσεως. Αρνούνται να αναπτύξουν και την παραμικρά πρωτοβουλία. Τονίζουμε ιδιαίτέρως εκ πείρας, ότι αι περιπτώσεις δαιμονισμού, ως επί το πλείστον, έχουν ως αιτία την αμαρτία. Η αμαρτία συνοδεύεται πάντοτε από την πλάνη, το ψεύδος και την εν γένει απομάκρυνση του ανθρώπου από τον Θεόν.

Δεν είναι εύκολος η απελευθέρωση από τους όνυχας ενός τοιούτου ασπόνδου εχθρού, ως είναι ο διάβολος. Όταν λάβει εξουσίαν, διότι άνευ της αδείας του Θεού ούτε εισέρχεται εις τον άνθρωπο ούτε εξέρχεται από αυτόν, και εισέλθει εις τον ανθρώπινο οργανισμό ο διάβολος λόγω της αμαρτίας, δεν είναι εύκολος η εκδίωξις αυτού. Τα βάσανα της κολάσεως, το πυρ το αιώνιο, το σκότος το εξώτερον και το ψηλαφητό δεν υπάρχουν εις την γη. Δια τον σκοπό τούτον επαναπαύεται ο διάβολος εις τον άνθρωπο. Τον κατατρώγει ολίγον κατ' ολίγον έως να καταλάβει την ψυχή του. Παραχωρείται δε, η άδεια εις τον διάβολο να εισέλθει εις τον άνθρωπο δια παιδαγωγικούς κυρίως λόγους. Δια της δοκιμασίας αυτής ο άνθρωπος πλησιάζει τον Θεόν. Αναγκάζεται δια της δοκιμασίας να κατασπασθή την προσευχήν, την νηστεία, τον εκκλησιασμό, την μελέτη της Αγίας Γραφής και των Ιερών βιβλίων. Έργον το οποίον ουδέποτε θα επιχειρούσε εάν ο διάβολος δεν καταπίεζε την ζωή του.

Τας μεθόδους του διαβόλου έχομε παρακολουθήσει εις μέγα πλήθος περιπτώσεων. Αναρίθμητες είναι οι παγίδες του, προκειμένου να κυριαρχήση επί του ανθρώπου. Διαθέτει πείρα χιλιετιών και είναι ο παμπόνηρος πρόθυμος να ειπεί 999 αληθείας, δια να αναμίξει με αυτάς ένα ψεύδος και να γίνει πιστευτός.

Αυτό το ψευδός είναι δυνατόν να κατακρημνίσει πάσα προηγούμενη αλήθεια. Αλλάζει δε ο παμπόνηρος διαρκώς μορφές. Τώρα γίνεται φίλος και σύμμαχος του αντιπάλου του. Μετ' ολίγον εχθρός και επίβουλος αυτού. Τώρα επαινεί και εντός ολίγου δυσφημεί. Την μίαν στιγμήν ανυψώνει και εντός ολίγων δευτερολέπτων καταβιβάζει τον αντίπαλό του έως του Άδου. Την αγιότητα με την οποίαν στεφανώνει τον αντίπαλο και μαχόμενο εναντίον του, μετ' ολίγον μεταβάλλει εις απόγνωσιν και ειρωνεία αφάνταστο.

Εάν στην προσπάθειά του ο διάβολος, να κατακρημνίσει τον αντίπαλό του στην απώλεια πετύχει του σκοπού του, τότε το ψεύδος που απεδέχθη ο καταπολεμών αυτόν μεταβάλλεται εις όλεθρο και καταστροφή. Ο διάβολος εις πλείστας περιπτώσεις έχει επιτυχία. Η μεγαλυτέρα επιτυχία του διαβόλου, διάσπαρτος εις τους περισσότερους ανθρώπους, είναι η βεβαιότητα που κατόρθωσε να ενσπείρει εις τας ψυχάς των, ότι δεν υπάρχει.

Τότε η επιτυχία του διαβόλου είναι εξασφαλισμένη άνευ αμφιβολίας. Αυτήν την επιτυχία του διαβόλου ανατρέπει πλήρως και εκ του ασφαλούς το φως του Ευαγγελίου. Η αλήθεια περί της υπάρξεως του διαβόλου αποκαλύπτεται πλήρως υπό του Ευαγγελίου. Αυτή η Ευαγγελική αλήθεια, το φως της Αγίας Γραφής, τα Θεόπνευστα λόγια, αυτά προφυλάττουν τον άνθρωπο από τον διάβολο. Δια της μελέτης της Αγίας Γραφής, ο άνθρωπος αποφεύγει τας παγίδας του διαβόλου.

Λέγει ο Χρυσόστομος ότι στο σπίτι εκείνο όπου είναι Ευαγγέλιον, εκεί δεν εμβαίνει ο διάβολος. «Ει γαρ εν οικία ένθα αν Ευαγγέλιο ει κείμενον, ου

τολμήσει προσελθείν ό διάβολος πολλώ μάλλον ψυχής νοήματα τοιαύτα περιφερούσης ούχ άψεται ποτέ, ουδέ επιβήσεται δαίμων ούχ αμαρτίας φύσις» (Ομιλ. 32, εις το κατά Ιωάν.). Οι δε παλαιοί Χριστιανοί, είχαν και από τον λαιμό τους κρεμασμένα μικρά Άγια Ευαγγέλια εις προφύλαξή τους και μάλιστα οι γυναίκες και τα παιδιά, ως μαρτυρεί ό αυτός Χρυσόστομος (Ιδε Χρηστοθήθεια των Χριστιανών Ν. Αγιορ., σελ. 228-229).

Είναι φανερό, ότι ό διάβολος ουδέποτε οπισθοχωρεί ειμή μόνον εν τω Ονόματι ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ, εις το Οποίον «πάν γόνυ κάμπτει επουρανίων και επιγείων και καταχθονίων». Το Όνομα, το υπέρ παν Όνομα του Ιησού αποτελεί ακατανίκητο δύναμιν κατά του διαβόλου. Είναι άξιον ιδιαιτέρας προσοχής η παρατήρησις του αγίου Ιουστίνου και μάρτυρος, ό οποίος επιγραμματικώς αναφέρει ότι «αναρίθμητοι δαιμονιζόμενοι ανά τον κόσμον ολόκληρο θεραπεύθηκαν από Χριστιανούς, οί οποίοι εξώρκιζον εν τω Ονόματι του Ιησού Χριστού...». Τούτο μετά μεγάλης χαράς ανέφεραν οι μαθηταί, όταν επέστρεψαν εκ της περιοδείας των, που απεστάλησαν υπό του Κυρίου: «Κύριε, και τα δαιμόνια υποτάσσονται ημίν εν τω ονόματί Σου».

Φάρμακο απολυτρώσεως εκ της καταδυναστείας του διαβόλου είναι η πίστις εις τον σταυρικό θάνατον του Χριστού και το Θεϊκό Του Αίμα, που εχύθη επί του Γολγοθά. Με το μέγα τούτο εφόδιο, όταν ό άνθρωπος χρησιμοποιήση την θέλησίν του και αντισταθεί στον διάβολο, κατά την αποστολική επιταγήν «αντίστητε τω διαβόλω και φεύξεται αφ' ημών» (Ιάκωβ. 4,7), απελευθερώνεται από τα δεσμά του.

«Ό Θεός δεν ενεργεί εις τον άνθρωπο άνευ της συγκαταθέσεώς του, ούτε υποκαθιστά την θέλησή του και την συγκατάθεσή του δια της Θεϊκής Του ενεργείας». Ό Θεός συμμαχεί μετά του ανθρώπου και γίνεται συνεπίκουρος και συνεργάτης του κατά του διαβόλου, όταν ό άνθρωπος Τον επικαλεσθεί και ζητήση την βοήθειάν Του. Ό Θεός δεν θαυματοουργεί άνευ της συγκαταθέσεως του ανθρώπου. Αναγνωρίζει ό Θεός, ότι είναι αδύνατος ό άνθρωπος και συγκαταβαίνει. Δηλαδή, κατέρχεται από τους ουρανούς εις βοήθειαν του ανθρώπου καθ' ότι ό άνθρωπος αδυνατεί να ανέλθει εις τους ουρανούς. Παραμένει εις μίαν απόσταση άνωθεν και αναμένει τον άνθρωπο να ανέλθει, δια της πίστεώς του και της απολύτου εμπιστοσύνης του εις τον Θεόν. Τότε, ανερχομένου του ανθρώπου και συγκαταβαίνοντος του Θεού, ενώνεται η πίστις με την Χάριν του Θεού και αμέσως επιτελείται το θαύμα.

Ακατανίκητο επίσης φάρμακο κατά του Διαβόλου παραμένει πάντοτε η συνταγή που εδόθη απ' ευθείας υπό του μόνου ιατρού των ψυχών και των σωμάτων. Ό Θεός διαβεβαίωσε τους μαθητάς Του, ότι το γένος τούτο του διαβόλου «εν ουδενί εξέρχεται ειμή εν προσευχή και νηστεία», που συνοδεύονται δια της ακλονήτου πίστεως.

Έχομε δύο ειδών προσευχάς, τας οποίας εάν δεν χρησιμοποιήσει ό πάσχων υπό των πονηρών πνευμάτων, δεν απελευθερώνεται. Είναι:

- α) Η ατομική ή προσωπική προσευχή, που ολοκληρώνεται με την λεγομένη προσωπική προσπάθεια και
- β) η προσευχή της Εκκλησίας.

Δια τον σκοπό αυτόν, η Εκκλησία οφείλει να αναπτύξει όλη την δύναμίν της, που της εδόθη πλουσίως υπό του Θεού εις τον τομέα τούτον. Έχει υποχρέωση. Και είναι μέγα το αμάρτημα της αρνήσεώς της, να μη βοηθάει δηλαδή και να μη συμπαρίσταται και να μη συμπάσχει μετά των ασθενών προσώπων, που δοκιμάζονται φρικτώς από την κυριαρχία των ακαθάρτων πνευμάτων.

Η Άρνηση, ό φόβος, η κόπωση, η αδιαφορία καταδικάζονται από τον δικαιοκρίτη Θεό. Δεν επιτρέπεται ό στρατιώτης του Μεγάλου Βασιλέως, που έλαβε ως Ακατανίκητο όπλον την χάριν της ιεροσύνης, να βλέπει τον παμπόνηρο εχθρό της Εκκλησίας του Χριστού και να οπισθοχωρεί ή να παραδίδει τα όπλα. Ο διάβολος μόνον απειλεί. Ουδέποτε καταβάλλει τον στρατιώτη του Χριστού, όταν ό στρατιώτης ενός τοιούτου αοράτου και σημαντικού πολέμου είναι αποφασισμένος να πολεμήσει.

Εκείνος που πιστεύει εις την παντοδυναμία του Θεού, ουδέποτε καταβάλλεται υπό του εχθρού. Διότι «ό Θεός της ειρήνης συντρίψει τον σατανά υπό τους πόδας ημών εν τάχει» (Ρωμ. 16,20). Οι σκοτεινές δυνάμεις δεν είναι εις θέση να καταβάλουν το θάρρος και την τόλμη εκείνου, που πιστεύει στην παντοδυναμία του Θεού. Διότι έχει σύμμαχο, υπερασπιστή και βοηθό και σκεπαστή τον παντοδύναμο Θεόν, «και πεποιθώς επ' Αυτώ τροπούται τούτον», κατανικά δηλαδή ολοσχερώς τον διάβολο.

ΚΑΙ ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ ΟΜΟΛΟΓΟΥΝ

(Ακολουθούν συγκλονιστικές μαρτυρίες από το στρατόπεδο των δαιμόνων)

- Μόλις ανοίξουν τα βιβλία μας (Σολομωνική και άλλα με μαγείας και επικλήσεις δαιμονίων) εμείς είμεθα παρόντες.

- Όλους τους άλλους αιτώνται, ουδέποτε όμως εμένα υποπτεύονται. Όλοι οι άλλοι είναι αιτία, και εμένα που είμαι η πραγματική αιτία, ούτε με αναφέρουν, και εγώ κάνω ανενόχλητος τη δουλειά μου.

- Πώς θα εμφανισθώ εις τον αρχηγό μου και να ειπώ ότι απέτυχα; Προτιμώ να με κτυπά και να με παιδεύει εδώ ό Θεός σου, παρά να πέσω στα χέρια του αρχηγού μου.

- Ούτε εισέρχομαι ούτε εξέρχομαι μόνος μου από τον άνθρωπο. Εάν ΕΚΕΙΝΟΣ, δεν μου επιτρέψει, ουδεμία κίνηση δύναμαι να κάνω μόνος μου. Έχει το σχέδιό Του και με κρατά να σας παιδεύω. Με τα ιδικά μας κλωτσοκοπήματα έρχεσθε κοντά Του. Προτιμά να υποφέρετε εδώ ολίγον χρόνον, για να μη παιδεύεσθε αιώνια, μαζί μας. Μόνον όταν βεβαιωθεί, ότι δεν θα Τον αποχωρισθείτε, τότε μας διώχνει.

Οι δαίμονες προς αρχάριο μάγο:

- Μη φοβάσαι. Είσαι δικός μας. Αυτά που διαβάζεις, (διάβαζε «MIKY MAOYΣ») εμείς τα βάζομε στο μυαλό εκείνων, που τα τυπώνουν σε βιβλία. Αυτά τα συνεχή μαγικά, που δείχνουν οί τηλεοράσεις, τους μάγους και τις μάγισσες, εμείς τα υποδεικνύαμε, για να δαιμονίζουμε τα βρέφη και όσους τα βλέπουν...

- Όπως και όσα κι αν σου πω και σου περιγράψω, είναι αδύνατον να συλλάβης τι υποφέρομε, όταν αυτή η φωτιά συναντηθεί με μας μέσα του (εννοεί ο δαίμονας το άρρωστο άτομο, που Κοινωνεί των Αχράντων Μυστηρίων). Αν ανάψουν όλα τα πετρέλαια της Αραβίας και όλα τα πετρέλαια του κόσμου, δεν φθάνουν τη φωτιά, που μας κατακαίγει όταν Κοινωνεί αυτός... (δηλαδή ο ασθενής).

- «Δεν θέλω να κινείται ούτε μία ανθρωπινή σκιά επάνω εις τον πλανήτη της γης», λέγει αφρίζων ο διάβολος με απερίγραπτο κακία.

- Κάνω τόσον όμορφα την κάθε μου ενέργεια, που είναι αδύνατον να με ανακαλύψεις, πότε και πώς ενεργώ.

- Σάς υπόσχεται ΕΚΕΙΝΟΣ τον Παράδεισον και δεν Τον ακολουθείτε. Σας υπόσχομαι εγώ την Κόλασιν και όλοι έρχεσθε μαζί μου.

- Εγώ κάνω ακατάπαυστα το καθήκον μου και σας πολεμώ. Εσείς κάνετε το καθήκον σας να με καταπολεμείτε όπως εγώ σας καταπολεμώ;

- Το όνομά μου είναι διάβολος. Αυτό σημαίνει, ότι τίποτε άλλο δεν μπορώ να κάνω, ειμή μόνον να διαβάλλω. Δεν αναγκάζω κανένα. Εσείς διατί έρχεσθε μόνοι σας σε μένα;

ΟΜΙΛΟΥΝ ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ

Εις το κεφάλαιο τούτο έχομε ως παραδείγματα τους μεγάλους ασκητές της Εκκλησίας μας. Ο μέγας Αντώνιος μάχεται κατά των δαιμόνων και δεν παραλείπει να μνημονεύει και να εξιστορεί τις παγίδες των δια την συμμόρφωση και ψυχική ωφέλεια των πιστών. Εις την συνέχεια όλοι οί ασκητικοί πατέρες αναφέρουν, τι οι δαίμονες ομολογούσαν όταν καταπιέζονταν, είτε δια να παρασύρουν εις την πλάνη τους πολεμούντας αυτούς, είτε δια να προκαλέσουν εντυπώσεις.

Ημείς πιστεύομεν, ότι ο διάβολος είναι ψεύστης και πηγή του ψεύδους και πατήρ του ψεύδους. Γνωρίζομεν, ότι ο ψεύστης και παμπόνηρος πολλάς φορές λέγει την αλήθεια, δια να παρασύρει τους ακούγοντας εις το ψεύδος του. «Ου γαρ αυτού τα νοήματα αγνοούμε» (Β' Κορ. 2, 11).

Από αυτάς τας αληθείας, τας οποίας εν τη πανουργία του λέγει ο διάβολος, θα παραθέσωμεν ορισμένας, πιστεύοντας ότι θα βοηθήσουν τους αναγνώστες.

Περί Πίστεως (ομιλεί το πνεύμα το ακάθαρτο)

- «Εάν δεν πιστεύεις σε αυτό που κρατάς, (εννοεί τον Τίμιον Σταυρόν), ούτε φοβούμαι ούτε υπολογίζω τίποτε. Και αν ακόμη φορτωθείς και Εκείνον, που έχεις εκεί μέσα (εννοεί τον Εσταυρωμένο που είναι εις το Ιερόν όπισθεν της Αγίας Τραπέζης), πάλιν εγώ δεν φοβούμαι, αφού δεν πιστεύεις τι βαστάζεις».

Εξ αυτού δυνάμεθα ημείς να είμεθα προσεκτικοί. Εάν χωρίς πίστιν έχομεν τον σταυρόν κρεμάμενο στο στήθος μας, εάν τον κρατούμε μεγάλο ή μικρό στο χέρι μας, εάν τυπώνωμεν το σημείο του σταυρού επάνω μας - προ πάντων

όσοι με ταχύτητα και με βιασύνη, απρόσεκτα, χωρίς καν να είναι το σημείον του σταυρού — ό διάβολος δεν φεύγει. Μάλλον έρχεται καταγελών και εμπαίζων ημάς.

Περί της δύναμης των αγίων Εικόνων

- «Οποιαδήποτε εικόνα, είτε μικρή είναι είτε μεγάλη, με καταδιώκει εάν την πιστεύεις. Εάν όχι, δεν φοβούμαι και δεν τρομάζω» ομολογεί όφισ ό κακούργος.

Μην αναμένεις, αγαπητέ αναγνώστα, να εύρης την τάδε ή την τάδε εικόνα, δια να προσευχηθείς. Όσον μικρή και ασήμαντη — όπως νομίζομε — και αν είναι οποιαδήποτε εικόνα, οποιουδήποτε Αγίου θαυματουργεί και εκδιώκει τούς δαίμονας. Αρκεί εσύ και εγώ να έχομε πίστιν, ακράδαντον πίστιν.

Περί Προσευχής

«Δεν φοβούμαι και δεν αποχωρώ με την παπαγαλία σας. Εγώ φοβούμαι και τρέμω την προσευχήν, που βγαίνει από καρδιά γεμάτη δάκρυα. Διαφορετικά εγώ γελώ και σας κοροϊδεύω. Το όπλο, που τρέμω, είναι η προσευχή μετά δακρύων».

Η προσευχή που γίνεται απλώς με το στόμα, ουδέποτε στοιχίζει στον δαίμονα. Η προσευχή που γίνεται και πηγάζει από την καρδίαν και συνοδεύεται με δάκρυα, εισακούεται εις τον Θρόνον του Θεού και κατακαίγει τους δαίμονας. Εκείνος, που προσεύχεται συνεχώς, άλλοτε νοερώς και άλλοτε κατά μόνας, δεν αφήνει έδαφος ελεύθερον να πλησίαση ό δαίμονας. Αυτό τονίζει ό Απόστολος Παύλος (Α' Θεσ. 2,17).

Περί της Θείας Χάριτος και της Σκέπης του Θεού

- «Εάν δεν σας έσκεπε την ώραν, που είσθε εις τον Θρόνον Του (εννοεί τον Θεϊόν Άμβωνα) και κηρύττετε τα λόγια Του, θα σας έκανα να σας περιγελά όλος ο κόσμος».

Πόση έχθρα έχει ό διάβολος εναντίον των ομιλούντων τον λόγον του Θεού, δεν δυνάμεθα να περιγράψομε. Η Θεία Χάρις του Θεού, η Πανάχραντος Θεοτόκος, οι Άγιοι και οί Άγγελοι περιφρουρούν και διαφυλάττουν την ώραν του θείου κηρύγματος τον κήρυκα του θείου λόγου. Γι' αυτό αφρίζει και τρίζει τους οδόντας του ό διάβολος, διότι δεν έχει την δύναμη να πλησιάση. Προ πάντων τούτων, δια να έχει πλούσια την Θεϊαν Σκέπην ό ιεροκήρυκας χρειάζεται να είναι ταπεινός και προετοιμασμένος. Τότε έχει επιτυχία εις το έργον του προς Δόξαν Θεού.

Περί των σατανικών βιβλίων της Μαγείας

- «Μόλις ανοίξουν τα βιβλία μας, είμεθα παρόντες».

Βιβλία δικά του ό διάβολος εννοεί κάθε σατανικό βιβλίο, που χρησιμοποιούν οί μάγοι, δια να προσκαλούν εις βοήθειάν των τους δαίμονας. Την πρώτη θέση κατέχει το βιβλίο, που λέγεται «Σολομωνική». Η συγγραφή του βιβλίου τούτου

απεδόθη εις τον Σολομώντα. Τούτο όμως είναι παντελώς αβάσιμο και αστήρικτο. Μάλλον οι μάγοι, δια να επιτύχουν την διάδοσή του, απέδωσαν την συγγραφή του βιβλίου τούτου εις τον Σολομώντα. Σύγχρονος τρόπος μεταδόσεως της μαγείας είναι η ΜΑΓΕΙΑ της Τηλεοράσεως με διαβολικά καθαρώς κινούμενα σχέδια, με ονομασία ό ΜΑΓΟΣ ή η ΜΑΓΙΣΣΑ και «MIKY MAOYΣ».

Τα ίδια σχέδια υπάρχουν αποτυπωμένα εις ειδικά βιβλία. Πολλά μικρά παιδιά έφθασαν δαιμονισμένα εις την Εκκλησία εξ αυτών των πηγών. Είναι καθαρή και εξακριβωμένη παγίδα του διαβόλου, δια να δαιμονίζει τα παιδιά! Ας προσέξουν οι γονείς. «Εμείς τα βάζουμε — λέγουν οί δαίμονες, δια να σας κάνουμε δικούς μας».

Περί των Παγίδων του διαβόλου

- «Όλους τους άλλους αιτιώνται, εις κάθε των πρόβλημα, ουδέποτε όμως υποπεύονται εμένα. Όλοι οι άλλοι είναι η αιτία των προβλημάτων που δημιουργούνται και εμένα που τα δημιουργώ, που είμαι η πραγματική αιτία, ούτε με αναφέρουν».

Εάν δώσωμεν λίγη προσοχή θα αντιληφθούμε ότι στην ζωή μας μας πταίνουν όλοι οι άλλοι. Εις την πραγματικότητα όμως οί άλλοι γίνονται όργανα του διαβόλου. Όπισθεν κάθε αιτίας των προβλημάτων που δημιουργούνται είναι ό διάβολος που ενεργεί. Αυτόν προ πάντων να καταπολεμούμε και όχι τα αποτελέσματα. Την ρίζαν, όχι τους κλάδους. Αιτία παντός κακού και πάσης πονηράς πράξεως είναι πάντοτε ό μισόκαλος διάβολος.

Περί της Κακίας του διαβόλου

- «Είναι διαφορετικό να με βλέπεις να βασανίζω άλλους, από το να μου επιτρέψει να έλθω και να βασανίζω εσένα».

Πόσοι και πόσοι εις τα άσυλα και τας νευρολογικές κλινικάς βασανίζονται υπό του δαίμονος! Πόσοι και πόσοι από τας μαγείας και την κακίαν των μάγων και των φθονερών ανθρώπων βασανίζονται και υποφέρουν! Και ημείς, που βλέπομεν αυτούς να πάσχουν, άλλοτε λέγομεν, ότι είναι σκηνοθετημένες πλάνες, άλλοτε ότι είναι ένα μεγάλο ψεύδος, και άλλοτε ότι γίνονται από σκοπού, δια να προκαλέσουν οι πάσχοντες την περιέργεια των αφελών... Ο διάβολος όμως δεν είναι αστείον πείραμα ή αιτία γέλωτος. Μόνον όσοι υπέφεραν και όσοι υποφέρουν γνωρίζουν τι θα ειπεί διάβολος. Ημείς ας προσευχώμεθα δια τους αδελφούς μας και ας παρακαλούμε τον Θεόν, να μην επιτρέψει εις ημάς μίαν τοιαύτην δοκιμασία.

Ο Εωσφόρος καταταυραννάει τούς δαίμονας

- «Πώς θα εμφανισθώ εις τον αρχηγό μου και να ειπώ ότι απέτυχα; Προτιμώ να με κτυπά εδώ ό Θεός σου (εννοεί την ουράνιον τιμωρία που υφίσταται), παρά να πέσω εις τα χέρια του αρχηγού μου».

Εκ της διαβολικής αυτής ομολογίας φαίνεται η κακία μεταξύ των δαιμόνων. Η απέραντος αγάπη των Αγγέλων του ουρανού έχει αντίθετο την κακία και την

εκδίκησιν των δαιμόνων. Την άκρα αγάπη, που τρέφει ο Θεός προς τους Αγγέλους, την άκρα κακίαν και εκδίκησιν, που τρέφει ο Εωσφόρος προς τους δαίμονας.

Θεέ μου, απάλλαξέ μας της κακίας του διαβόλου και της αιωνίου κολάσεως.

Περί της Πτώσεως των πιστών

- «Εγώ κατεξευτέλισα και έρριπα γρανίτες και θα γνωρίσεις εσύ ποτέ τας πονηρίας μου;»

Μη ποτέ καυχηθεί άνθρωπος, ότι γνωρίζει τας παγίδας του διαβόλου. «Ειμή ότι Κύριος ην εν ημίν, τίς ικανός σώος φυλαχθήναι, εκ του εχθρού άμα και ανθρωποκτόνου;» Διαθέτει πείρα ο διάβολος χιλιάδων ετών. Από της ημέρας της πτώσεώς του έως σήμερα. Ημείς;

Η Παγίδα της Υπερηφανείας

- «Είσαι — λέγει ο παμπόνηρος δαίμων, ο εκλεκτός του Θεού. Δι' αυτό σε εξέλεξε να μας πολεμάς. Είναι τόσο ευχαριστημένος ο Θεός σου, που σε καμαρώνει, γιατί είσαι ενώπιόν Του δίκαιος...».

Χρησιμοποιεί ο διάβολος εις μέγαν βαθμό την παγίδα της κολακείας και υπερηφανείας. Και εν τη επιτυχία του, ο άνθρωπος αποκόπτεται από τον Θεόν. Χάνει την Θείαν Χάριν. Και αποκτά την αιώνιο κόλασιν. Ο Θεός «υπερηφάνοις αντιτάσσεται, ταπεινοίς δε δίδωσι χάριν» (Ιακώβ. 4, 6) και (Α' Πέτρ. 5, 5).

Άνευ του Θελήματος του Θεού δεν γίνεται ΤΙΠΟΤΕ

- «Ούτε εισέρχομαι ούτε εξέρχομαι μόνος μου — λέγει ο πονηρός δαίμονας. Εάν Εκείνος δεν μου το επιτρέψει, ουδεμία κίνηση μπορώ να κάνω μόνος μου. Έχει το σχέδιό Του και με κρατά να σας παιδεύω. Με τα δικά μας κλωτσοκοπήματα έρχεσθε κοντά Του. Γι' αυτό μας επιτρέπει να σας παιδεύομε. Προτιμά να υποφέρετε εδώ ολίγον χρόνον, για να μη παιδεύεσθε αιώνια μαζί μας. Μόνον όταν βεβαιωθεί, ότι δεν θα τον αποχωρισθείτε, τότε μας διώχνει».

«Χωρίς εμού ου δύνασθε ποιείν ουδέν» (Ιωάν. 15,5). Αυτή η αλήθεια εφαρμόζεται πλήρως στην περίπτωσιν των δοκιμαζομένων υπό του διαβόλου. Ουδέ χιλιοστόν του ανθρωπίνου οργανισμού δύναται να εγγίση ο διάβολος, αν ο Θεός δεν του επιτρέψει. Το θαύμα επιτελείται μόνον, όταν δια της δοκιμασίας ωριμάση ο άνθρωπος και αντιληφθεί πόσον κακούργος είναι ο διάβολος, που με προθυμία εργαζόμεθα εις τους αμαρτωλούς αγρούς του. Η ειλικρινής αγάπη προς τον Θεόν και η νέκρωσις και η ειλικρινής απάρνησις της αμαρτίας, επιφέρει το θαύμα.

Η αποστολή του διαβόλου και οι μάγοι

- «Εσείς με καταδιώκετε — ομολογεί ο κακούργος διάβολος — και εκείνοι (εννοεί τους μάγους) με στέλλουν και με ξαναστέλλουν, "κλωτσοσκούφι" με κάνατε».

Τι θα γίνει εις το τέλος; Όταν διώχεται ο διάβολος με τη δύναμη της Εκκλησίας, επιστρέφει μετά πολλής μανίας εις τους μάγους, που τον διατάζουν να φέρει εις πέρας την αποστολή του. Πόσοι και πόσοι μάγοι, δεν εύρον ακαριαίον θάνατον, όταν ο διάβολος επιστρέφων αφέθη ελεύθερος από τον Θεόν να εκδικηθεί. Αν ξέρανε οι μάγοι ότι ο διάβολος εκδικείται αυτούς τους ιδίους, ουδέποτε θα συμμαχούσαν με τον σατανά. Το δε φοβερότερο πάντων, δεν είναι η πρόσκαιρη εκδίκηση, αλλά η αιώνια κόλαση.

Σημειώνουν και ΚΑΤΑΓΡΑΦΟΥΝ οι δαίμονες

- «Είμαι από πάνω σου και σε παρακολουθώ - λέει ο παμπόνηρος και μισόκαλος. Προσέχω τα μάτια σου, τη γλώσσα σου, τα έργα σου. Έχω μια πενάρα και καταγράφω λεπτομερώς την ημέρα, την ώρα, το δευτερόλεπτο, τα άτομα, , τον τόπον. Ό,τι καταγράψω, θα σου τα φανερώσω αν δεν προφθάσεις να τα σβήσεις» (εννοεί με το μέγα Μυστήριο της Εξομολογήσεως).

Πόσοι δεν γνωρίζουν την άγρυπνο παρακολούθηση του διαβόλου! Παραμονεύει από ώρα εις ώρα να εύρη ευκαιρία να κερδίσει έδαφος. Ο φόβος και ο τρόμος πρέπει να κατέχουν την ζωήν μας δια να σωθώμεν. «Μετά φόβου και τρόμου την εαυτών σωτηρίαν κατεργάζεσθε» (Φιλιπ. 2, 12).

Η εξομολόγηση πρέπει να είναι ζώσα και ενεργός, δια να εξαλείφει πάσα αμαρτία της ψυχής μας.

Βλασφημεί ο διάβολος εντός του Ιερού Ναού;

- «Όσον και αν Τον βλασφημούμε εμείς - λένε οι δαίμονες, δεν μας υπολογίζει και δεν μας λαμβάνει υπ' όψιν. Όταν εσείς Τον βλασφημείτε, τότε λυπείται και τότε πονεί διά τας πληγάς που Του ανοίγετε».

Απαθής παραμένει ο Κύριός μας και Θεός μας, όταν ο διάβολος βλασφημεί το Άγιον και Υπερύμνητον Όνομά Του. Όπως κατά τον ίδιον τρόπον απαθής παραμένει και η Πανάχραντος Παναγία μας και οί Άγιοι Άγγελοι και οί Άγιοι της Εκκλησίας μας. Η λύπη και ο πόνος προξενείται εις τον Θεόν και εις την Παναγίαν μας μόνον, όταν ημείς βλασφημούμε το ΥΠΕΡ ΠΑΝ ΟΝΟΜΑ του Θεού μας και των Αγίων της Εκκλησίας μας.

Πουθενά δεν βρίσκεται τόσο κοντά Παράδεισος και κόλαση, όσο στην Εκκλησία

Καθώς λέγει μία πιστή ψυχή, «η αγιότητα, η χαρά και η ουράνια καθαριότητα. Και δίπλα η φοβερή αιχμαλωσία του ανθρώπου στην αμαρτία, στη μανία της κόλασης».

Η ίδια πιστή ψυχή λέγει: «Όσο ιερότερος ο χώρος, τόσο μεγαλύτερα τα βάσανα των δαιμόνων, αλλά και τόσο πιο βαθιά ή κάθαρσή τους».

Ο διάβολος συνεργεί στην Μετάνοια;

- «Με τα δικά μας κτυπήματα έρχεσθε σεις εις την αγκάλη Του. Αν δεν είμεθα εμείς, ποιος από σας θα ήρχετο εις την Εκκλησία Του;»

Άθελά του ό παγκάκιστος συνεργεί εις μετάνοιαν. Πλήθος ασθενών παραδέχονται μετά δακρύων, ότι η δοκιμασία, που παρεχώρησεν ό Θεός να υποστούν, εγένετο αιτία μετανοίας. Δια αυτής γνωρίσαμεν και αγαπήσαμε τον Θεόν, ομολογούν.

«Εν θλίψει εμνήσθημέν Σου Κύριε». «Εν ημέρα θλίψεώς μου τον Θεόν εξεζήτησα, ταις χερσί μου νυκτός εναντίον αυτού, και ουκ ηπατήθην» (Ψαλμ. 76, 3).

ΑΞΙΩΣΕΙΣ του διαβόλου

Ομιλώντας το δαιμόνιο προς τον Θεόν δια τον αμαρτωλό λέγει:

«Βλέπεις πόσον αγαπά εσένα και πόσον αγαπά εμένα; Άρα δεν είναι με το δικό σου μέρος, αλλά με το δικό μου. Τα έργα του είναι έργα μου. Ουδεμία σχέση έχουν με το ιδικό Σου Θεϊκό Θέλημα».

Οι αυθάδεις αυτές αξιώσεις του διαβόλου έναντι του Θεού είναι αποτέλεσμα των δικών μας πράξεων. Ό διάβολος είναι ό κατηγορός μας προς τον Θεόν.

Από τον Θεόν ό διάβολος απαιτεί να του παραχωρήσει άδεια καταλήψεως του ανθρώπου, διότι τα έργα μας δεν είναι του Θεού, αλλά του διαβόλου. Κύριε σώσον ημάς. «Κύριε, μη απορρίψης ημάς από του προσώπου Σου...» (Ψαλμ. 50,13).

Ο λειτουργός του Θεού και οι μάγοι

- «Δι' αυτούς — λέγει το πονηρό δαιμόνιον — που τους έχω εγώ και κάνουν τα μαγικά μου, να προσεύχεσαι πάντοτε και ουδέποτε να τους καταράσαι. Διότι αν για σας Εκείνη (εννοεί την Παναγία μας) κλαίει μίαν φοράν, δια τους μάγους κλαίει δύο φορές, διότι γνωρίζει πού θα πάνε».

Το θλιβερό κατάντημα των μάγων δεν δύναται ανθρώπινος νους να το συλλάβη. Σύμβουλοι στον παρόντα κόσμον και σύμμαχοι και όργανα των μάγων είναι οι δαίμονες, με ανταλλαγή την αιώνιο και αθάνατο ψυχήν του καθ' ενός, που μεταχειρίζεται την μαγεία. Πόσον, αλήθεια, πόσον πρέπει ό κάθε πιστός να προσεύχεται για αυτούς τους δυστυχείς ανθρώπους.

Όταν ό Κύριος προσήχετο δια τους σταυρωτάς Του έδωκε παράδειγμα προς μίμησιν εις ημάς. Όπως εκείνοι δεν γνώριζαν τι έπρατταν και οι μάγοι «ουκ οίδασι τι ποιούσι».

Οι απειλές του διαβόλου κατά του πολεμούντος αυτόν

- «Τα έβαλες-λέγει το δαιμόνιο στον εξορκιστή που το πολεμάει - εναντίον ολοκλήρου της κολάσεως. Αλλά και εμείς δεν μένομεν ήσυχoi. Όπως μας καίγεις εδώ εις την γην καθημερινώς, έτσι σου καίομε και εμείς το όνομά σου εις την κόλασιν».

Ο πολεμών τον διάβολο πρέπει να γνωρίζει, ότι απέναντί του υπάρχει ο διάβολος, εχθρός αόρατος, που έχει μόνον ένα σκοπό: Να εμβάλλει φόβον.

Κύριε δώσε μας την Χάριν Σου, «ίνα ό φοβερός φοβηθεί και φύγη και ό φοβίζων και απειλών ημάς φοβούμενος φανεί».

Η μυστηριώδης «ΣΥΝΥΠΑΡΞΗ» Θεού και διαβόλου

- «Όπως και όσα αν σου περιγράψω - ομολογεί το πνεύμα το ακάθαρτον - είναι αδύνατον να συλλάβεις τι υποφέρομε εμείς οι δαίμονες, όταν αυτή η φωτιά συναντηθεί με μας μέσα του (εννοεί ό πονηρός διάβολος μέσα στον ασθενή και οχλούμενο υπό των ακαθάρτων πνευμάτων). Αν ανάψουν όλα τα πετρέλαια της Αραβίας και όλα τα πετρέλαια της οικουμένης, δεν φθάνουν την φωτιά, που μας κατακαίγει όταν Κοινωνεί αυτός...(εννοεί ό δαίμονας το δαιμονισμένο άτομο)».

Η μυστηριώδης «ΣΥΝΥΠΑΡΞΗ» του Θεού μετά του διαβόλου μέσα εις τον ασθενή είναι μέγα πρόβλημα. Ποια η σχέση μεταξύ φωτός και σκότους; Θεού και Βελίαρ; Και όμως! Παραδόξως ό Πανάγαθος Θεός, εις τα περιστατικά αυτά, εκδηλώνει την άμετρον ιδιότητα της ΥΠΟΜΟΝΗΣ απέναντι του δαίμονος.

Όπως όταν ό άνθρωπος διαπράττει το μεγαλύτερον έγκλημα της αμαρτίας. Και τότε εφαρμόζεται δια τον αμαρτωλό άνθρωπο η Μακροθυμία του Θεού. Διότι αποσκοπεί ό Θεός εις την σωτηρίαν του ανθρώπου και όχι στην απώλειά του.

Στην περίπτωσιν του δαιμονισμένου ανθρώπου, οποιοσδήποτε και αν είναι, αναμένει την μετάνοιάν του. Και όταν ή μετάνοια είναι ειλικρινής, τότε εξαφανίζεται ό διάβολος.

Εάν ό Θεός εξεδίωκε αυτομάτως με την μετάδοση της Θείας Κοινωνίας τον διάβολο, έκαστος θα αμάρτανε ασυστόλως και θα διελογίζετο: «Και αν έλθει ό διάβολος μέσα μου, εγώ θα Κοινωνήσω και αμέσως θα φύγει!».

Κατ' αυτόν τον τρόπον όμως, ουδείς δαιμονισμένος θα υπήρχε και θα υπερεπερίσσειεν η αμαρτία. Ό φόβος της καταλήψεως υπό του διαβόλου είναι ένας λόγος αποφυγής της αμαρτίας.

Η απεριγράφτος ΚΑΚΙΑ του διαβόλου κατά του ανθρώπου

- «Δεν θέλω να κινείται ανθρώπινη σκιά επί του πλανήτου της γης. Εάν με άφηνε - συνεχίζει ό κακούργος δαίμονας - μόνον ένα λεπτό της ώρας, θα καταπόντιζα ολόκληρη τη γη».

Ποιος δύναται να περιγράψει την κακία του διαβόλου κατά του ανθρώπου; Αυτήν την κακία του παγκάκιστου δαίμονος ουδέποτε την έλαβε υπ' όσιν ό κοσμικός άνθρωπος. Και το σημαντικότερον πάντων, ουδέποτε προσπαθεί να αποφύγει τα πονηρά και διαβολικά έργα.

Δώσε Κύριε, δώσε Φώτιση στον κόσμο Σου.

Η άμετρος ΠΟΝΗΡΙΑ του διαβόλου

- «Κάνω τόσον όμορφα τη δουλειά μου, που είναι αδύνατον να με ανακαλύψεις πότε και πώς ενεργώ».

Η άμετρος πονηρία του διαβόλου δεν ανακαλύπτεται ευκόλως. Ο,τιδήποτε κακό, είναι του διαβόλου. Πόσον όμως κρύπτεται ό αυτουργός της πονηρίας, δεν υποπτεύεται ό άνθρωπος. Ουδέποτε ό ποιών το κακόν είναι μόνος του. Όπισθεν κάθε μιας πράξεως, που είναι αντίθετος των εντολών του Θεού, υποκρύπτεται ό μισόκαλος δαίμονας.

Τα ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ του διαβόλου

- «Δεν φεύγω, όσο ξύλο και αν τρώγω. Έχω δικαιώματα», φωνάζει με κομπασμό και υπερηφάνεια ο διάβολος.

Όπως εις την περίπτωσιν των δαιμονισμένων στην χώρα των Γεργεσηνών, χρησιμοποιεί ό διάβολος την γλώσσα της παρακλήσεως (Μάρκ. 5, 6-7) προς τον Κύριον, ούτω και τώρα. Γνωρίζει, ότι ό Θεός δεν θα τον ανεχθεί επί πολύ ακόμη, και προβαίνει εις παρακλήσεις και ικεσίας. Χρησιμοποιεί το όπλον της υποκρισίας. Οι υποκριτικές παρακλήσεις του επιμαρτυρούν την αδυναμία και την κακίαν του.

Η ανυποχώρητος ΕΠΙΜΟΝΗ του διαβόλου

- «Δεν υποκύπτω εύκολα όπως εσείς - λέγει με πολλήν ειρωνεία ό υπερήφανος δράκοντας. Εγώ μάχομαι με όλη μου την δύναμιν να κρατηθώ. Εκείνος, που θα μείνει τελευταίος, εκείνος θα κερδίσει την μάχην».

Μη νομίσωμεν, ότι ό διάβολος υποχωρεί με την πρώτη μάχη. Είναι εις πολλές περιπτώσεις ανυποχώρητος. Όταν προσέξομε πόση επιμονή έδειξε εναντίον του Κυρίου στην έρημον, τότε θα αντιληφθούμε το διαβολικό πείσμα. Αλλά θα υποχωρήσει καταντροπιασμένο το σκοτεινό δαιμόνιο όταν και ημείς επιμένουμε αντιτάσσοντας εις αυτό τας δυνάμεις μας, τας οποίας ενισχύει δια της Χάριτός Του ό Θεός. Δεν πρέπει να υποχωρήσουμε ούτε να υποκύψουμε στις πανουργίες του διαβόλου. Το «αντίστητε τω διαβόλω» δεν έχει την έννοια της ολιγόλεπτης μάχης. Αλλά της διαρκούς και πεισματώδους μάχης και τότε επέρχεται ή νίκη.

Ο διάβολος ΟΜΟΛΟΓΕΙ...

- «Αν γνώριζα το κακόν που θα μου έκανε - παραδέχεται ο διάβολος, δεν θα Τον σταύρωνα...».

Ο ΣΤΑΥΡΟΣ του Κυρίου. Όπλον αήττητον. Όπλον ακαταμάχητο. «Φρίττει γαρ και τρέμει - ό διάβολος - μη φέρων καθαράν αυτού την δύναμιν».

«Σταυρός ό φύλαξ πάσης της οικουμένης...». Συνεπώς, ό Σταυρός, ως Σύμβολο, ως Σχήμα, ως Τύπος, ως Ουσία, ως Νόημα Ζωής, κατέχει δεσπόζουσα θέσιν εν τη Εκκλησία και παντού εντοπίζεται (Ιδε ΒΙΒΛΙΟΝ, «ΙΕΡΑ

ΜΟΝΗ ΣΤΑΥΡΟΒΟΥΝΙΟΥ», Επιμέλεια Αρχιμανδρίτου ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ, Καθηγουμένου Ιεράς Μονής Σταυροβουνίου).

Ο διάβολος ΕΙΡΩΝΕΥΕΤΑΙ...

- «Σάς υπόσχεται ΕΚΕΙΝΟΣ τον Παράδεισον - λέγει καταγελών ημάς ό διάβολος, δια το κατάντημά μας - και δεν Τον ακολουθείτε. Σάς υπόσχομαι εγώ την κόλασιν και όλοι έρχεσθε μαζί μου».

Τι είναι ΑΙΩΝΙΟΤΗΤΑ; Σε απασχόλησε ποτέ η σκέψις; Ότι όταν πεθάνεις, εμπρός σου εκτείνεται ένας ατελείωτος αιώνιος κόσμος; Εάν κερδίσωμεν την Βασιλείαν του Θεού, κερδίσαμε το πάν. Εάν όμως κολασθούμε, χάσαμε το πάν.

«Τι γαρ ωφελήσει άνθρωπον εάν κερδίσει τον κόσμον όλον, και ζημιωθεί την ψυχήν αυτού;» (Μάρκ. 8, 36).

Ο διάβολος ΔΕΝ ΠΑΥΕΙ να μας καταπολεμά. «Εγώ κάνω ακατάπαυστα το καθήκον μου και σας καταπολεμώ - λέγει ό κακούργος και αρχέκακος δαίμονας. Εσείς κάνετε το καθήκον σας να με καταπολεμείτε όπως εγώ σας καταπολεμώ;».

Ο διάβολος ημέρας τε και νυκτός καταπολεμεί τον κάθε άνθρωπο. Προ πάντων τους πιστούς. Καταστρώνει σχέδια την νύκτα, δια να τα εφαρμόσει την ημέρα. «Σκέπτομαι, σκέπτομαι, τι άλλο να σου κάνω» λέγει ό διάβολος.

Αν γνωρίζαμε, ότι εις κάθε βήμα της ζωής μας ό διάβολος παραμονεύει να μας προξενήσει κακόν, θα ήταν διαφορετική η ζωή μας.

Το όνομά μου είναι ΔΙΑΒΟΛΟΣ...

- «Το όνομά μου είναι διάβολος - λέγει ό πανούργος δαίμονας. Αυτό σημαίνει ότι τίποτε άλλο δεν μπορώ να σας κάνω, ειμή μόνον να διαβάλλω. Δεν αναγκάζω κανένα. Εσείς διατί έρχεσθε μόνοι σας σε μένα;»

Ποιος δύναται να υποστηρίξει ότι ό διάβολος τον εξανάγκασε προς διάπραξη της αμαρτίας; Ό κάθε άνθρωπος είναι ελεύθερος να αποφασίσει το ΝΑΙ ή το ΟΧΙ. Όπως ό Θεός παροτρύνει τον άνθρωπο να αποφύγη το κακόν και να πράξη το καλόν, κατά τον ίδιον τρόπον ό διάβολος παροτρύνει τον άνθρωπο να απαρνηθεί το καλόν και να διαπράξη το κακόν.

«Ιδού - λέγει ό Θεός, παρέθηκά σοι πυρ και ύδωρ ου αν θέλεις, εκτενείς την χείρα σου» (Σοφ. Σειρ. 15,16).

Ωστε μόνοι μας εκλέγουμε τον Παράδεισον ή την κόλασιν. Ουδείς μας πταίει.

Ο διάβολος ΠΑΡΑΔΕΧΕΤΑΙ...

- Είσαι, πονηρέ δαίμονα, το σκότος της κολάσεως.
- Είμαι, απαντά με πολλή υπερηφάνειαν ό διάβολος.
- Είσαι η λάσπη και η ακαθαρσία της κολάσεως.
- Είμαι, απαντά με πολλή αναισχυντία.

- Είσαι η εφεύρεση παντός κακού στον κόσμο.
- Είμαι, απαντά με διαβολική καύχηση. Είμαι και δεν αρνούμαι. Έχεις τίποτε άλλο να μου ειπείς; Τώρα ερωτώ εγώ - λέγει ο παμπόνηρος και παγκάκιστος δαίμονας. Εφ' όσον είμαι ό,τι μου είπες, και ό,τι δεν μου είπες, διατί μόνοι σας έρχεσθε και κολυμπάτε μέσα εις το δικό μου βρώμικο και ακάθαρτο νερό;

Χρειάζονται σχόλια; Ο ουρανός, η γη, η θάλασσα μολύνθηκαν από τα βρώμικα και ακάθαρτα νερά των δικών μας πράξεων. Τι μας απομένει; Ή η μετάνοια, ή η Θεία Δίκη και Τιμωρία.

ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ο διάβολος;

- «Είμαι - λέγει ο διάβολος, ελεύθερος. Με άφησε ελεύθερον. Ουδείς θα μείνει άθικτος. Όλοι θα περάσετε από το κόσκινό μου...».

«Ιδού ό σατανάς εξητήσατο υμάς του σινιάσαι ως τον σίτον». Ιδού ό σατανάς, όπως άλλοτε περί του Ιώβ, ούτω και δια σας τώρα ζήτησε να σας ταράξει και να σας κλονίσει, όπως κοσκινίζεται και σείεται το σιτάρι μέσα εις το κόσκινον (Λουκ. 22,31).

«Και εβλήθη ό δράκων, ό όφις ό μέγας ό αρχαίος, ό καλούμενος Διάβολος και ό Σατανάς, ό πλανών την οικουμένη όλη, εβλήθη εις την γην, και οι άγγελοι αυτού μετ' αυτού εβλήθησαν». Και ερρίφθη ό δράκων ό μεγάλος, ό παλαιός όφις, που παρέσυρε εις την παράβασιν τους πρωτοπλάστους, ό καλούμενος διάβολος και ό σατανάς, ό οποίος πλανά την οικουμένη όλη, ερρίφθη εις την γην, και οι σκοτεινοί άγγελοί του ερρίφθησαν και αυτοί μαζί με αυτόν».

Είναι κοινή ομολογία ότι τα σημεία των καιρών προειδοποιούν, ότι κάτι φοβερόν αναμένει τον πλανήτη της γης. Ας είμεθα λοιπόν Έτοιμοι...

ΠΕΣΕ ΝΑ ΜΕ ΠΡΟΣΚΥΝΗΣΗΣ...

- «Πάψε πια να μας πολεμάς - λέγει ό κακούργος και αρχέκακος όφις. Έλα να συμμαχήσουμε μαζί. Πέσε να με προσκυνήσης και Ό,τι μου ζητήσης, θα σου το δώσω. Χρυσάφι όσο θέλεις. Πλούτη, θέσεις, αξιώματα...».

- Αποτάσσομαι σοι, Σατανά, και πάσι τοις έργοις σου, και πάσι τοις αγγέλοις σου, και πάση τη λατρεία σου, και πάση τη πομπή σου. **Πτού σου καταραμένε και αφορισμένε από τον Επουράνιό μου Θεόν.**

Ο ίδιος παρέμεινε και παραμένει ό διάβολος και θα παραμένει από τότε, που πολέμησε τον Κύριόν μας εις την έρημο, έως της σήμερα και έως της συντέλειας του κόσμου. Αυτόν τον άσπονδο εχθρόν του ανθρώπου πρέπει να πολεμήσωμεν, δια να λάβωμεν τον στέφανον της νίκης.

Θα μεταχειριστεί τα πάντα

Δεν είναι δυνατόν, να παραγνωρισθεί η πραγματικότητα. Αυτό δηλαδή, που τονίσθηκε περισσότερο παρά άλλοτε, ότι ό Αντίχριστος θα μεταχειριστεί τα πάντα, δια να παραπλανήση τους ανθρώπους της γης. Θα ποιήση εικόνα και θα δώσει πνεύμα πλάνης εις αυτήν και θα «λαλήση η εικόν του θηρίου». Θα

εξαναγκασθούν οί άνθρωποι να προσκυνήσουν την εικόνα, και «όσοι εάν μη προσκυνήσωσι τη εικόνη του θηρίου», θα έχει την εξουσία ό Αντίχριστος «ίνα αποκτανθώσι», δηλαδή, να φονευθούν (Αποκ. 13,15).

Θα δώσει «χάραγμα» εις τους ανθρώπους. Το χάραγμα θα είναι ή επί της δεξιάς χειρός ή επί των μετώπων των ανθρώπων. **Ό διαχωρισμός των οπαδών του Χριστού και των οπαδών του Αντιχρίστου θα αρχίσει εκ της τροφής.** Η αγορά και η πώληση τροφών. Το σημείον τούτο θα είναι κρίσιμο. Πολλοί θα υποκύψουν, διότι δεν θα γνωρίζουν, ότι και αυτός ό Αντίχριστος δεν θα έχει εις το τέλος τροφή δια να δώσει εις τους οπαδούς του.

Το χάραγμα, η σφραγίδα του Αντιχρίστου, θα δώσει την ευκαιρία μόνον εις τους σφραγισμένους «να αγοράζουν ή να πωλούν» (Αποκ. 13,17).

Εν συνεχεία θα προχωρήση ο Αντίχριστος στην διακίνηση του νομίσματος. Θα δεσμεύση το χρήμα, το νόμισμα. Θα έχει δε δικαίωμα μόνον ό σφραγισμένος να χρησιμοποιεί το ειδικό νόμισμα, το κοινόν εις τα έθνη. Τότε, με την ίδια σφραγίδα θα δικαιούται να μετακινείται από τόπου εις τόπον δι' όλων των μέσων. Θα διακοπή δηλαδή, η μετακίνηση των αρνουμένων την σφραγίδα του Αντιχρίστου.

Ειδική ταυτότητα ή ειδική κάρτα θα είναι το έτερον σημείον του διαχωρισμού των πιστών από τους απίστους. Τότε όσοι θα χρησιμοποιούν την ειδική κάρτα θα είναι οί νομοταγείς εις το κράτος. Όσοι θα αρνηθούν, θα είναι οί παράνομοι. Από του σημείου τούτου θα αρχίσει ο διωγμός και το μαρτύριο.

Τα θαύματα και η πλάνη του Αντιχρίστου θα πολλαπλασιασθούν. Ό κόσμος θα είναι βυθισμένος εις το σκότος και όλο και περισσότερο θα περιπατεί εις το σκότος, και όλο και περισσότερο διαρκώς εις τας τάξεις του «ανόμου». Το αποκορύφωμα θα είναι η παγκόσμιος κυριαρχία του «ανθρώπου της αμαρτίας, του υιού της απωλείας» (Β' Θεσ. 2,3).

Χρειάζεται προσοχή

Δια την ύπαρξιν του διαβόλου δεν χωρεί ουδεμία αμφιβολία. Η ενανθρώπιση του Κυρίου σκοπό είχε την απελευθέρωσιν του ανθρώπου εκ της δυναστείας του διαβόλου. Η επί γης [Εκκλησία](#) του Χριστού κατεργάζεται την σωτηρίαν κάθε ψυχής. Όταν ομιλούμε περί σωτηρίας, προϋποτίθεται η ύπαρξις εχθρού. Ο εχθρός ποιος; Ο σατανάς και διάβολος, ο «πλανών την οικουμένη όλη...» (Αποκ. 12,9).

Η ύπαρξις κακών πνευμάτων μαρτυρείται από όσους λυτρώθηκαν από αυτά. Η προσωπική των εμπειρία, τα βάσανα που υπέστησαν, η πάλη που διεξήγαγαν, ό αγώνας που υπεβλήθησαν δεν αφήνουν αμφιβολίες δια την ύπαρξιν δαιμόνων. Ούτε δίδουν υπόνοιαν να φανταστή κανείς, ότι υπέφεραν ή ότι ηθέλησαν οι ίδιοι να υποφέρουν για επίδειξη. Δεν είναι δυνατόν, να ισχυριστεί κάποιος, ότι όσα υπέφεραν αυτά τα άτομα ήταν εικονικά, ότι ενεφανίζοντο στον κόσμο με επιτηδειότητα, δια να κινήσουν υπέρ αυτών τον οίκτον ή την συμπάθεια.

Απεριόριστος προσοχή επιβάλλεται να υπάρχει εις την παρούσαν ζωήν εκ μέρους των πιστών. Ο διάβολος караδοκεί δια να εισέλθει εις την ψυχήν και να την θανατώση. Είναι ανθρωποκτόνος και ψυχοκτόνος. Εργάζεται χωρίς ανάπαυλα. Ούτε τη μέρα ησυχάζει ούτε νύκτα αναπαύεται. Μυριάδες μυριάδων οι παγίδες του και αυτός είναι έτοιμος να συλλάβει το θύμα του και να το εκδικηθεί.

Έναντι αυτού του αοράτου εχθρού ημείς είμεθα παντελώς ανίσχυροι. Δια τούτο επιβάλλεται όπως αναθέσωμεν πάσαν την ζωήν μας εις τον Κύριον Ιησούν.

«Πάσαν την μέριμνα ημών επιρρίψαντες επ' αυτόν, ότι αυτό μέλει περί ημών, νίψατε, γρηγορήσατε. Ο αντίδικος υμών διάβολος ως λέων ωρυόμενος περιπατεί ζητών τίνα καταπίη» (Α' Πετρ. 5,7-8).

Οι θετικοί παράγοντες προς απελευθέρωση εκ του πονηρού πνεύματος

Θετικοί παράγοντες δια την προσέλκυση της Χάριτος του Θεού είναι αυτοί:

α. Το Ακατανίκητο όπλο της ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ.

β. Η ανάγνωσις και η μελέτη της ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ.

γ. Η βαθιά μελέτη του Λόγου του Θεού.

δ. Μελέτη και ανάγνωσις ιδιαιτέρως των Ψαλμών του Δαυίδ.

ε. Καθημερινή ανάγνωσις των πατερικών κειμένων της Εκκλησίας. Οι άθλοι και τα μαρτυρολόγια των Αγίων.

στ. Η εξομολόγησις και η ειλικρινής απόφασις να μην επιστρέψει ο ασθενής εις τα οπίσω, αλλά να πράττει το Θέλημα του Θεού.

ζ. Οι παρακλήσεις και οι χαιρετισμοί της Παναγίας μας και άλλες παρακλήσεις Αγίων.

η. Η νηστεία επίσης αποτελεί μέγα όπλο κατά των πονηρών πνευμάτων. Το διαβεβαίωσε ο Κύριος, όταν έδωκεν εις την γενεάν των ανθρώπων την Θεϊκή Του συνταγή: «Το γένος τούτο εν ουδενί δύναται εξελθείν ειμή εν προσευχή και νηστεία» (Μάρκ. 9,29).

Η εγκράτεια εις την τροφήν, που επεκτείνεται και εις τα σαρκικά, είναι αναγκαία δια να εκδιωχθεί ο διάβολος.

θ. Επισφράγισμα μιας προσπάθειας κατά των πονηρών πνευμάτων είναι η Μετάληψις των Αχράντων Μυστηρίων του Θεού. Το Σώμα και το Αίμα του Κυρίου είναι το υπέρτατο όπλο, που κατασυντρίβει την δύναμη του διαβόλου.

«Ως λέοντες τοίνυν πυρ πνέοντες, όντως από της τραπέζης αναχωρούμε εκείνης, φοβεροί τω διαβόλω γινόμενοι» (Ρ.Ο. 59,260).

«Πίνετε αγιασμό, όσο πιο συχνά τόσο πιο καλά. Είναι το καλύτερο και αποτελεσματικότερο φάρμακο. Αυτό δεν το λέγω σαν παπάς, το λέγω σαν γιατρός. Από την Ιατρική μου πείρα»

(Αρχιεπίσκοπος Λουκάς Βοϊνογιασινέτσκι, 1961).

<https://sites.google.com/site/orthodoxy1054/mageia---daimonismos-kai-apolytrose>